

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., JUDr. Karla Šimky a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného JUDr. Marií Cilínkovou, advokátkou, se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 591/LE - BE02 - BE03 - 2008 ze dne 15. 12. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 119/2008 - 28 ze dne 28. 4. 2009,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Marii Cilínkové, advokátce, se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2856 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 12. 2008, č. j. OAM - 591/LE - BE02 - BE03 - 2008, zamítl stěžovatelu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť stěžovatel neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítá, že žalovaný zamítl stěžovatelu žádost o mezinárodní ochranu, aniž by se pečlivě zabýval posouzením situace stěžovatele v případě návratu do vlasti. Stěžovatel spatřuje důvod pro udělení doplňkové ochrany v tom, že by po svém návratu na Ukrajinu nemohl sehnat práci a nemohl by si tak zajistit obživu. Stěžovatel dále žalovanému vytýká, že ve správním řízení nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu spatřuje stěžovatel v tom, že se soud nedostatečně vypořádal s naplněním podmínek pro udělení doplňkové ochrany, soud totiž pouze konstatoval, že takové důvody nelze z informací zjištěných ve správním řízení shledat.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje napadená správní i soudní rozhodnutí za zákonná a kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Jako takovou ji navrhuje zamítnout.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustné důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel též splňuje podmínku povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu z 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájemem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsanych výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedl. Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že v řízení před žalovaným žádná procesní pochybení (natož pak zásadní povahy) neshledal; stěžovatel ani netvrdil žádné konkrétní pochybení, jež by odůvodňovalo přijatelnost jeho kasační stížnosti (důvod ad 4).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný zamítl stěžovatelovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 cit. zákona nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a cit. zákona. Žalovaný v průběhu správního řízení dospěl k závěru, že se stěžovatel prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu snaží legalizovat svůj pobyt na území České republiky a důvodem jeho odjezdu ze země původu byly ekonomické potíže; stěžovatel nemohl sehnat práci. Žalovaný nespatřuje ve stěžovatelových obtížích v zemi původu žádný z důvodů pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Stejně tak obavy stěžovatele před návratem do vlasti nebylo lze

dle názoru žalovaného podřadit pojmu vážné újmy, jak je vymezen v ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Krajský soud pak neshledal v postupu žalovaného v tzv. zkráceném řízení podle ust. § 16 zákona o azylu žádné vady. V případě takového postupu není žalovaný povinen provádět dokazování a meritorně dokazovat naplnění podmínek ust. § 12 zákona o azylu. Soud se zabýval i důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a cit. zákona, které však neshledal.

Nejvyšší správní soud se již ve své dosavadní rozhodovací činnosti opakovaně vyjádřil, že „vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12 zákona o azylu, stanoví tento zákon také vylučující důvody, při jejichž naplnění žadateli azyl udělit nelze; tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a § 16 tohoto zákona. Jsou-li splněny podmínky vymezené v ustanovení § 16 odst. 1 tohoto zákona, tj. podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, není namístě zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) citovaného zákona, protože udělení azylu je za takové situace vyloučeno.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu z 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45).

Ke stěžovatelově námitce, že by v případě návratu do vlasti nesehnal práci a nebyl si tak sto obstarat prostředky na živobytí, Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že žalovaný dostal své povinnosti, kterou zdejší soud vyjádřil v rozsudku z 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 - 78, „v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, je správní orgán povinen se v odůvodnění vypořádat s otázkou možného udělení doplňkové ochrany.“ V rozsudku z 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 - 79, zdejší soud vyjádřil přesvědčení, že „obavy stěžovatele, že v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, že bude pronásledovaný pro své (doposud neprojevené) politické přesvědčení, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu.“ Stěžovatel v posuzované věci pak za hrozbu vážné újmy považoval pouze svou případnou nezaměstnanost, v takovém případě Nejvyšší správní soud rozhodně neshledává potřebu odchýlit se od své dosavadní judikatury.

Pokud stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů v otázce posouzení důvodů k udělení doplňkové ochrany, Nejvyšší správní soud s ním nemůže souhlasit. Jak bylo shora uvedeno, výrok žalovaného v této otázce byl zcela v souladu se zákonem. Je sice pravdou, že odůvodnění soudu by bylo lze označit za stručné, avšak v konkrétním případě stěžovatele je takové odůvodnění zcela dostačující; krajský soud stěžovatelovy obavy uvedl (str. 2 rozsudku) a uvedl, že nepředstavují vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatelem tvrzené důvody totiž byly *prima facie* nepodřaditelné definici vážné újmy v ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla usnesením krajského soudu z 23. 2. 2009, č. j. 46 Az 119/2008 - 19, ustanovena zástupcem pro řízení o žalobě JUDr. Marie Cilínková, advokátka. Té Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu za zastupování za jeden úkon právní

služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů - sepsání kasační stížnosti. Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (jeden úkon právní služby po 300 Kč); částku pak zvýšil o 19 %, neboť zástupkyně je plátkyní DPH. Dohromady tedy přiznal částku 2856 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu